

Arrest

nr. 54 159 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTNES, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 mei 2009 en heeft zich op 11 mei 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 december 2009 en 20 april 2010.

1.3. Op 30 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bezit u het Iraans staatsburgerschap. U bent homoseksueel. Uw ouders scheidden toen u zeven of acht jaar oud was. U verhuisde daarop met uw moeder naar een huurwoning. Toen u elf of twaalf jaar oud was, besepte u dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. Op uw twaalfde of dertiende had u drie of vier keer seksueel contact met ene S.(...), de zoon van de eigenaar van het gebouw waar u met uw moeder woonde. Kort daarna hertrouwde uw moeder met S. (...) M. (...) en verhuisden jullie. Omdat Said een religieus fanatiek en streng man was, had u niet veel vrijheid meer om buiten te komen en toenadering te zoeken tot andere mannen. Ongeveer een jaar voor uw komst naar België leerde u A.(...) H. (...) B.(...) kennen. Hij was de zoon van een vriendin van uw moeder, L.(...). Jullie raakten bevriend en u ging af en toe bij A.(...) thuis op bezoek. Hij woonde alleen op een appartement. Ongeveer een maand na jullie ontmoeting begonnen jullie een seksuele relatie met elkaar. Na enkele seksuele contacten begonnen jullie video-opnames op CD te maken van de momenten dat jullie seks hadden. A.(...) bewaarde deze films. Soms nam u een dergelijke CD mee naar huis om te bekijken, zo ook op 13/01/1388 (Perzische kalender, stemt overeen met 2 april 2009 volgens de Gregoriaanse kalender). Die dag waren uw moeder en stiefvader weg van huis. Op het ogenblik dat u op uw computer naar de CD zat te kijken kwamen uw moeder en stiefvader onverwachts thuis. Uw stiefvader zag het filmpje waarop u en A.(...) seks hadden. Hij werd woedend en sloeg u. Hij belde meteen de politie op met de mededeling dat hij een zoon had die homoseksueel was en dat ze u moesten komen halen. Uw stiefvader en moeder begonnen te vechten. In het tumult zag u uw kans schoon om de benen te nemen. U liep naar uw grootmoeder die een straat verderop woonde, leende geld van haar en vluchtte daarop naar uw tante N.(...) in Karadj. U vertelde alles aan uw tante. Uw tante belde vervolgens naar uw moeder om haar mee te delen dat u bij haar was. Omdat uw tante vond dat het te gevaarlijk was om bij haar te blijven, bracht haar echtgenoot u naar een boomgaard van vrienden in de buurt van Karadj. Daar verbleef u twee weken. In die periode vernam u dat de politie bij u thuis was langs geweest en uw computer met de film van u en A.(...) alsook uw documenten, waaronder uw originele shenasnameh (geboorteboekje) en schooldocumenten, in beslag had genomen. Intussen besloten uw moeder, tante en haar echtgenoot dat u Iran moest ontvluchten. Aan het einde van de eerste maand van 1388 (april 2009) voerde de echtgenoot van uw tante u naar Oroumijeh. Daar ontmoette u een smokkelaar die u over de grens met Turkije loodste en u naar Istanbul bracht. Vervolgens reisde u vanuit Istanbul op illegale wijze in een vrachtwagen naar België, waar u op 9 mei 2009 aankwam en op 11 mei 2009 om asiel verzocht. Bij telefonisch contact met uw moeder na uw aankomst in België vernam u dat A.(...) intussen spoorloos verdwenen is en dat er geen nieuws meer is van hem. U vermoedt dan ook dat A.(...) gearresteerd is. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst er de doodstraf te zullen krijgen wegens het hebben van een homoseksuele relatie met A.(...). U bent ervan overtuigd dat er momenteel een juridisch dossier tegen u bestaat aangezien de autoriteiten in het bezit zijn van een videofilm waarop te zien is hoe u seks heeft met een andere man. Ter staving van uw identiteit legde u een fax van de eerste twee bladzijden van uw shenasnameh en een fax van de shenasnameh van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangebrachte elementen en alle stukken in het administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U haalde aan Iran te zijn ontvlucht en er niet naar terug te kunnen keren uit vrees ter dood te zullen worden veroordeeld op basis van het hebben van geslachtsgemeenschap met een persoon van hetzelfde geslacht. Er dient echter te worden vastgesteld dat er in uw verklaringen een aantal anomalieën en onlogischheden waar te nemen zijn die uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de waarachtigheid van uw beweerd illegaal vertrek uit Iran op de helling staat. Zo maakte u duidelijk zonder enig identiteitsdocument (ook geen valse) van Karadj (Iran) tot in Istanbul (Turkije) te zijn gereisd. De echtgenoot van uw tante zou u naar Oroumijeh (Noord-West Iran) hebben gevoerd, vanwaar een smokkelaar u te voet via de bergen over de grens met Turkije zou hebben begeleid. Vervolgens zou u met een bestelwagen naar Istanbul gebracht zijn. U zou bij het oversteken van de grens tussen Iran en Turkije en bij uw tocht doorheen Turkije richting Istanbul onderweg nooit enige politiecontrole, checkpoint of wegversperring hebben opgemerkt (CGVS 09/12/2009 p.3-4; CGVS 20/04/2010 p.8-9). Deze verklaring is evenwel maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit

deze informatie blijkt dat in Zuid-Oost Turkije al geruime tijd talrijke militaire acties plaatsvinden van het Turkse leger, gesteund door het Iraanse leger, om de Koerdische verzetsbeweging PKK/PJAK aan te pakken. Door de spanningen in voornoemde regio is het aantal politiecontroles en wegversperringen sterk toegenomen. Het is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat u op illegale wijze en zonder enig geldig identiteitsdocument zoals een paspoort vanuit Iran via de bergen tot in Istanbul, Turkije, zou zijn geraakt.

Voorts kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid van uw beweringen aangaande uw homoseksuele geaardheid en relaties in het gedrang brengen. Zo blijven uw verklaringen over A.(...) , met wie u ongeveer een jaar een seksuele relatie zou hebben gehad, vaag en weinig gedetailleerd. U kon niet zeggen hoe oud A.(...) was toen u hem leerde kennen en hoe oud hij nu is, u weet niet precies waar hij geboren werd - u denkt Teheran -, wat zijn etnie is en op welk exact adres hij woonde, dit terwijl u meermaals bij hem op bezoek zou zijn gegaan. Tevens bent u vergeten wie de biologische vader van A.(...) is en weet u niet of A.(...) , die volgens u eerder biseksueel was, ooit relaties met meisjes had gehad (CGVS 20/04/2010 p.16-18). Daarenboven is het maar weinig aannemelijk dat u uw oude simkaart waarop ook het gsm-nummer van A.(...) zou hebben gestaan, zou hebben weggegooid en dat u actueel niet meer over enig contactnummer van A.(...) zou beschikken aangezien u zijn telefoonnummer - dat u voorheen uit het hoofd kende, maar nu vergeten bent - ook nergens zou hebben genoteerd (CGVS 20/04/2010 p.19).

Tevens is het opmerkelijk dat uw algemene kennis over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran uiterst beperkt is. Zo kent u geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Teheran; u zou hierover ook nooit hebben horen spreken (CGVS 20/04/2010 p.21-22). Uw verklaring dat u over dergelijke zaken geen informatie heeft omdat u door uw strenge stiefvader niet buiten kon gaan (CGVS 20/04/2010 p.22) is maar weinig overtuigend, temeer daar u aangaf dat u telkens u vrij was bij A.(...) langsging, u soms naar de sportclub ging waar ook A.(...) trainde en u soms naar een internetcafé ging of naar het park (CGVS 20/04/2010 p.18, 21-22). Ook is het opvallend dat u geen enkele Iraanse of internationale organisatie kent die opkomt voor de rechten van holebi's en dat u hierover ook nooit enige informatie heeft opgezocht, zelfs niet in België. U stelde dat er geen bijzondere reden is waarom u zich nooit heeft geïnformeerd over dergelijke organisaties (CGVS 20/04/2010 p.26). Deze uitleg valt maar moeilijk te rijmen met de vaststelling dat dergelijke organisaties u, die beweert geëxecuteerd te zullen worden bij terugkeer naar Iran, zouden kunnen ondersteunen. U repliceerde, toen u hierop gewezen werd, op weinig overtuigende wijze "hier niet aan gedacht te hebben" (CGVS 20/04/2010 p.26). Daarnaast is uw kennis over vervolging van homoseksuelen in Iran in het algemeen bijzonder beperkt, ondanks uw beweerde vrees zelf ter dood te zullen worden gebracht om die reden. Zo bent u verkeerdelijk van mening dat in Iran de homoseksuele geaardheid op zich, zonder het stellen van homoseksuele handelingen, reeds strafbaar is met executie. Bovendien slaagde u er niet in uit zichzelf de correcte juridische term te geven die in de Iraanse wetgeving wordt gebruikt bij veroordelingen van mannen die beschuldigd worden van homoseksuele activiteiten. Meer nog, u beweerde dat er geen exacte term voor bestaat. Evenmin kon u aangeven door welke soort rechtbank in Iran doodsvonnissen op basis van homoseksuele handelingen worden uitgesproken en bent u er niet van op de hoogte of ook op lesbische seksuele handelingen de doodstraf staat in Iran (CGVS 20/04/2010 p.22-23, 27). Gevraagd naar voorbeelden van personen die in Iran geëxecuteerd zouden zijn wegens het loutere feit homoseksueel van geaardheid te zijn, kon u geen concrete voorbeelden geven en beperkte u zich te zeggen dat u er wel heeft over horen praten. Tevens beweerde u dat u had horen vertellen dat twee personen die vanuit Europa naar Iran waren teruggestuurd bij aankomst in Iran allebei geëxecuteerd zouden zijn, maar u kon hierover geen verdere details, zoals de namen van deze personen, meedelen (CGVS 20/04/2010 p.22, 25-26). Geconfronteerd met de namen van enkele mannen die in Iran ter dood gebracht werden op beschuldiging van het uitvoeren van homoseksuele handelingen kon u deze geenszins duiden (CGVS 20/04/2010 p.27), dit terwijl het om zaken gaat die internationaal bekend zijn en veel stof deden opwaaien. Van iemand die beweert Iran ontvlucht te zijn omdat hij homoseksueel zou zijn en omdat hij hierom vreest geëxecuteerd te zullen worden, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer interesse aan de dag legt voor de objectieve situatie inzake homoseksuelen in zijn land van herkomst en hierover meer informatie kan verstrekken. Tot slot kan hierbij nog opgemerkt worden dat u in België geen homocafés kent en tot op de datum van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nog nooit naar een plaats gegaan bent waar het mogelijk is om andere homoseksuelen te ontmoeten. Evenmin heeft u tot op heden in België ooit contact gezocht met organisaties voor holebi's; u zou zelfs niet weten dat zoiets hier bestaat (CGVS 09/12/2009 p.9; CGVS 20/04/2010 p.27).

Voor wat betreft de gevolgen van de gebeurtenissen op 13/01/1388 (2 april 2009) heeft u geenszins aangetoond dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten zou zijn gezocht of dat er een gerechtelijke vervolging tegen u zou zijn opgestart ten gevolge van uw homoseksuele relatie met A.(...) , waarvan het bewijs geleverd zou zijn door een video-opname waarop te zien is hoe u en A.(...) seks

hebben. In dit verband kan vooreerst gewezen worden op een aantal inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo zijn uw initiële verklaringen over het ogenblik wanneer de politie zou zijn langsgesproken en uw documenten en de CD in beslag genomen zou hebben maar weinig samenhangend. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 9 december 2009 stelde u eerst dat u, toen u bij uw tante in Karadj aankwam, haar alles vertelde en dat uw tante daarop uw moeder op haar gsm opbelde om haar te zeggen dat u bij haar was. Uw moeder zou toen niets geantwoord hebben. Enkele dagen later zou u dan vernomen hebben dat de politie bij uw moeder thuis was geweest. Op de daaropvolgende expliciete vraag of de politie direct na het incident zou zijn gekomen, antwoordde u ontkennend en stelde u dat de politie een paar dagen later pas kwam. Daarna beweerde u dan weer dat uw moeder al op de eerste dag dat u bij uw tante was, i.e. de dag van het incident met uw stiefvader, aan de telefoon zei dat uw documenten in beslag genomen waren door politie. Toen u hierop geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring dat de politie pas na een paar dagen is gekomen, wijzigde u uw verklaringen en beweerde u dat de politie dezelfde dag als het incident kwam en uw documenten en de film in beslag nam, dat uw moeder dat aan uw tante vertelde, maar dat u dit nieuws pas enkele dagen later vernam (CGVS 09/12/2009 p.7-8). Ook zijn uw verklaringen over de spoorloze verdwijning van A.(...) niet coherent. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 9 december 2009 verklaarde u immers dat A.(...) twee tot vier maanden voordien, i.e. sinds augustus tot oktober 2009 ongeveer, verdwenen was (CGVS 09/12/2009 p.9). Bij uw tweede gehoor op 20 april 2010 stelde u dan weer dat u het nieuws over de verdwijning van A.(...) ongeveer één maand na uw aankomst in België begin mei 2009, i.e. ongeveer rond juni 2009, van uw moeder had vernomen (CGVS 20/04/2010 p.28), wat niet overeenstemt met uw eerdere tijdsituering van A.(...) 's verdwijning.

Bovendien kan u geen enkele concrete informatie meedelen over de verdere gang van zaken nadat u op 13/01/1388 (2 april 2009) uit uw woning in Teheran zou zijn weggevlucht. U weet enkel dat de politie de video en uw documenten in beslag heeft genomen en dat er geen nieuws meer is van A.(...) (CGVS 20/04/2010 p.6, 9). U bent er, gezien de videofilm, van overtuigd dat A.(...) gearresteerd is. Tezelfdertijd erkent u evenwel ook dat de mogelijkheid bestaat dat A.(...) misschien net zoals u gevlucht is (CGVS 20/04/2010 p.28). Met uitzondering van voornoemde elementen heeft u geen enkel specifiek nieuws meer vernomen noch in verband met uw eigen situatie, noch in verband met A.(...) , dit terwijl u sinds uw aankomst in België nochtans nog regelmatig telefonisch contact heeft met uw moeder. Deze contacten met uw moeder zouden zich evenwel beperken tot het elkaar informeren over jullie gezondheid en over algemene gebeurtenissen in de familie (CGVS 09/12/2009 p.3; CGVS 20/04/2010 p.6, 13). Zo kan u niet zeggen of het de gewone politie was die is gekomen en uw documenten, waaronder uw shenasnameh, in beslag zou hebben genomen of een bijzondere politie. Wanneer u even later werd gevraagd of u de Edareh Amaken (zedenpolitie) kent, beweerde u nu eens dat het deze politie was die uw documenten en computer in beslag genomen zou hebben en dan weer dat u het niet weet of het nu wel of niet de zedenpolitie was. Bovendien weet u al evenmin of uw originele shenasnameh nog steeds in handen is van de politie en op welke kalantari (politiepost) het zou liggen. U vermoedt dat het nog steeds bij de politie is "omdat uw moeder u over dat onderwerp niets gezegd heeft". U bent er niet van op de hoogte of uw moeder intussen misschien bij de politie is gaan informeren of ze uw shenasnameh kon recupereren (CGVS 20/04/2010 p.12-13, 20). U verklaarde eveneens dat u ervan overtuigd bent dat er een juridisch dossier tegen u geopend werd door de Iraanse autoriteiten. U stelde dat dit uw overtuiging is omdat de politie is gekomen en uw documenten heeft meegenomen en omdat u niet weet waar A.(...) nu is. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zich louter op uw persoonlijke vermoedens baseert (CGVS 09/12/2009 p.8-9) en dat u uw bewering dat er een gerechtelijke vervolging tegen u loopt in Iran geenszins hard kan maken. Zo weet u niet of de politie uw zaak heeft overgemaakt aan de rechtbank en bent u geenszins op de hoogte van het feit of er al dan niet convocaties voor u werden opgestuurd. Al evenmin kan u met zekerheid zeggen of uw moeder een advocaat heeft ingeschakeld om uw zaak op te volgen. Ook weet u niet of er in Iran eventueel reeds een vonnis bij verstek zou zijn uitgesproken tegen u (CGVS 09/12/2009 p.9; CGVS 20/04/2010 p.24-25, 27). Over het verdere lot van A.(...) tast u evenzeer volledig in het duister en kan u geen concrete informatie verstrekken, dit terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat uw moeder goed bevriend was/is met A.(...) 's moeder, L.(...), zij elkaar vaak opzochten en volgens u ook na uw vlucht uit Iran nog met elkaar gesproken hebben (CGVS 09/12/2009 p.4; CGVS 20/04/2010 p.16, 28). Zo weet u niet of A.(...) convocaties heeft ontvangen en of de politie ooit bij hem thuis is geweest (CGVS 09/12/2009 p.9). Gevraagd of uw moeder zich gedetailleerder heeft geïnformeerd bij L.(...) over het lot van A.(...) , bijvoorbeeld over het feit of L.(...)haar zoon ergens is gaan zoeken of bijvoorbeeld een advocaat heeft genomen, stelde u te denken van niet "aangezien uw moeder u niets meer verteld heeft" (CGVS 20/04/2010 p.28).

Telkens u gevraagd werd naar de reden van uw gebrekkige kennis herhaalde u meermaals dat uw moeder met u over dergelijke zaken niet praat aan de telefoon omdat zij u niet wil verontrusten. Zelfs indien ze iets meer zou weten, zou zij u het daarom niet vertellen (CGVS 20/04/2010 p.6-7, 13, 24-

25, 28-29). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit zijn land van herkomst te verlaten mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich ten volle informeert over die aspecten die deel uitmaken van de kern van zijn vrees en dat hij meer details kan verstrekken dan de loutere mededeling dat hij meent geëxecuteerd te zullen worden door zijn autoriteiten. Dat uw moeder u niets zou willen zeggen, ook al zou ze wel iets weten, is geenszins een afdoende verklaring voor uw wel zeer gebrekkige kennis, temeer zij op de hoogte zou zijn van de redenen van uw vlucht en er vanuit gegaan kan worden dat zij u logischerwijze alle details die van belang kunnen zijn ter ondersteuning van uw vraag tot bescherming in het buitenland wel zou meedelen. Toen u op uw onafdoende uitleg werd gewezen, antwoordde u dat u zich zou informeren (CGVS 20/04/2010 p.29).

Voorgaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Bijkomend kan nog worden toegevoegd dat u zelf, hoewel u intussen al bijna een jaar in België verblijft, nog geen enkele stappen heeft ondernomen om u in België te informeren, bijvoorbeeld bij Iraanse advocaten werkzaam in België, over uw situatie en de eventuele verdere gang van zaken waaraan u zich zou kunnen verwachten (CGVS 20/04/2010 p.26). Gevraagd waarom niet, repliceerde u dat u hiertoe de kans nog niet had gehad. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u al bijna een jaar in België verblijft, antwoordde u dat de taal niet voldoende kent om u in te lichten (CGVS 20/04/2010 p.26), wat gelet op het feit dat er ook in België advocaten werkzaam zijn die Farsi spreken, geenszins een afdoende uitleg is. Voorgaande houding getuigt van een gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en zet de geloofwaardigheid en ernst van uw beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van Iran bijkomend op de helling.

Aangaande uw vrees geëxecuteerd te zullen worden dient nog te worden toegevoegd dat u blijkbaar ook niet in het minst op de hoogte bent van de Iraanse wetgeving in dit verband. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie (Lavati en Mosahegheh) in Iran zeer streng is. Ofwel dient men vier maal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen. Ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er minder dan vier getuigen zijn, kunnen deze getuigen vervolgd worden voor laster. Voor homoseksualiteit bepaalt artikel 120 van het strafwetboek dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren. Dat u hiervan niet in het minst op de hoogte bent (CGVS 20/04/2010 p.25) ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Bovendien kan er nog op gewezen worden dat bovenstaande bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie (Lavati en Mosahegheh) in Iran volgens de beschikbare informatie ook zeer strikt toegepast wordt. In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van artikel 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezen verklaring in cassatie geen stand houdt. U verklaarde dat tot 13/01/1388 (2 april 2009) niemand ooit op de hoogte geweest zou zijn van uw geaardheid, ook uw moeder en vrienden niet, noch van de homoseksuele relaties die u in Iran zou hebben gehad met S.(...) en A.(...) (CGVS 09/12/2009 p.5; CGVS 20/04/2010 p.15, 17, 22). Ook zou niemand volgens u ooit vermoed hebben dat u en A.(...) meer waren dan louter vrienden (CGVS 20/04/2010 p.20). U verklaarde verder nog dat niemand ooit rechtstreeks getuige is geweest van seksueel contact dat u zou hebben gehad met andere mannen (CGVS 20/04/2010 p.21). Gelet op de objectieve informatie over de juridische context voor het uitspreken van de doodstraf in Iran en gelet op uw verklaringen in dit verband is het dus niet aannemelijk dat u tot de doodstraf zou worden veroordeeld. Het enige bewijs van uw seksuele handelingen met een andere man zou de videofilm zijn die u op uw computer aan het bekijken was toen uw stiefvader onverwachts weer thuiskwam (CGVS 20/04/2010 p.21, 25). Uw bewering te kunnen/zullen worden veroordeeld louter op basis van de videobeelden kan niet in overeenstemming worden gebracht met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat een dergelijke video van homoseksuele handelingen geen bewijswaarde heeft voor de rechtbank.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde kopies van de eerste twee bladzijden van uw shenasnameh en van de shenasnameh van uw moeder kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit, alsook de identiteit, nationaliteit en het tweede huwelijk van uw moeder aan, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet door deugdelijke motieven gedragen wordt. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling betoogt verzoeker omwille van zijn homoseksualiteit in zijn land van herkomst te worden geviséerd en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft zijn vertrek uit Iran, zijn homoseksuele geaardheid, zijn algemene kennis over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran, de vermeende inconsistenties, de situatie in Iran nadat hij Iran had verlaten, en zijn houding in België. Verzoeker is verder van oordeel dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid subsidiaire bescherming kan vragen op basis artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst naar "de stukken als bewijzen van zijn objectieve vrees" en stelt dat de commissaris-generaal met de motivering "*U verklaarde verder nog dat niemand ooit rechtstreeks getuige is geweest van seksueel contact dat u zou hebben gehad met andere mannen.*" uiterst hoge eisen stelt. Verzoeker verduidelijkt dat de politie wel degelijk op de hoogte is van zijn homoseksuele relatie met A.. Ten slotte wenst verzoeker aan te kaarten dat de tolk en de interviewer tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal begonnen te lachen met zijn verhaal, hetgeen getuigt van een gebrek aan menselijkheid en verzoeker deed huilen.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: drie artikelen omtrent de vervolging van homoseksualiteit in Iran (stuk 2), fotokopieën van de shenasnameh van A. en zijn moeder (stuk 3), en de vertaling van een ontvangen convocatie (stuk 4).

Per aangetekend schrijven laat verzoeker op 16 december 2010 volgende stukken geworden: de Nederlandse vertaling van de Iraanse wetgeving inzake "sodomy", fotokopieën van de shenasnameh van A. en zijn moeder, een "origineel", een kopie en de vertaling van een convocatie, en een reeks foto's van verzoeker opgestuurd door zijn moeder.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de waarachtigheid van zijn beweerd illegaal vertrek uit Iran op de helling staat, (ii) een aantal aspecten in zijn verklaringen de oprechtheid van zijn beweringen aangaande zijn homoseksuele geaardheid en relaties in het gedrang brengen, (iii) zijn algemene kennis over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran, alsook in België, uiterst beperkt is, (iv) hij geenszins heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten zou zijn gezocht of dat er een gerechtelijke vervolging tegen hem zou zijn opgestart ten gevolge van zijn homoseksuele relatie met A., (v) hij geen enkele concrete informatie kan meedelen over de verdere gang van zaken nadat hij zijn woning in Teheran ontvluchtte, noch omtrent het verdere lot van A. ofschoon hij in België regelmatig contact heeft met zijn moeder en zijn moeder goed bevriend is met de moeder van A. en zij elkaar vaak spreken, (vi) hij in België nog geen stappen ondernomen heeft om zich te informeren bij bv. Iraanse advocaten werkzaam in België, over zijn situatie en de eventuele verdere gang van zaken waaraan hij zich zou kunnen verwachten, (vii) hij niet in het minst op de hoogte is van de Iraanse wetgeving omtrent de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie, (viii) het niet aannemelijk is dat hij, gezien de objectieve informatie over de juridische context voor het uitspreken van de doodstraf in Iran en gezien zijn verklaringen, tot de doodstraf zou worden veroordeeld, en (ix) de neergelegde kopies van de eerste twee bladzijden van zijn shenasnameh en die van zijn moeder slechts een aanwijzing zijn van zijn identiteit en nationaliteit en niets meer.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij op illegale wijze en zonder enig geldig identiteitsdocument zoals een paspoort vanuit Iran via de bergen tot in Istanbul, Turkije, zou zijn geraakt. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een herhaling van zijn eerdere verklaringen over de manier waarop hij naar Istanbul reisde, doch gaat voorbij aan de motivering dat de door hem voorgehouden reisweg moeilijk in overeenstemming is te brengen met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Zuid-Oost Turkije al geruime tijd talrijke militaire acties plaatsvinden van het Turkse leger, gesteund door het Iraanse leger, om de Koerdische verzetsbeweging PKK/PJAK aan te pakken en dat door de spanningen in voornoemde regio het aantal politiecontroles en wegversperringen sterk is toegenomen (Cedoca antwoorddocument TR 2008-022w). Verzoeker betwist de informatie in het administratief dossier en de daaruit getrokken conclusies niet. De loutere bewering dat de beschrijving van het traject perfect aanvaardbaar is en dat de commissaris-generaal niet aantoonbaar dat hetgeen verzoeker meedeelt, onmogelijk is, is onvoldoende om de informatie van de commissaris-generaal, die gesteund is door objectieve bronnen, te weerleggen.

2.5. Ook met betrekking tot zijn asielmotieven, met name dat hij vervolging vreest omwille van zijn homoseksuele relatie met A., kan verzoeker niet overtuigen aangezien hij er vooreerst niet in slaagt deze relatie met A. aannemelijk te maken. Dat verzoeker, die beweert ongeveer een jaar lang een seksuele relatie te hebben gehad met A., niet kan toelichten hoe oud A. was op het moment van hun ontmoeting en hoe oud hij nu is, waar A. geboren werd, wat zijn etnie is, op welk adres hij woonde, wie zijn vader is en of hij ooit relaties met vrouwen heeft gehad, is immers niet aannemelijk aangezien verwacht kan worden dat partners deze elementen bespreken, elementen die in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen details betreffen in een relatie. Dit klemmt des te meer nu blijkt uit verzoekers verklaringen dat A. de zoon zou zijn van de vriendin van zijn moeder, hetgeen hem ook in de mogelijkheid moet stellen kennis te nemen van het lot van A., los van het feit of A. al dan niet een gsm heeft. Zo zou het voor verzoeker wel degelijk mogelijk moeten zijn, zelfs al zou zijn vriend spoorloos zijn, aan te geven of er gerechtelijke stappen zijn ondernomen en of een procedure loopt tegen zijn vriend, wat in casu niet het geval is. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoeker er wel in slaagt een kopie in te dienen van, volgens hem, de shenasnameh van A. en zijn moeder.

2.5.1. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder ondermijnd door zijn inconsistente verklaringen omtrent het tijdstip van de inval van de politie en van de verdwijning van A.. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij via zijn tante vernomen had dat de politie pas enkele dagen na het incident was langs geweest terwijl hij dit verderop in het gehoor ten stelligste ontkende en verklaarde dat zijn moeder tijdens het telefoongesprek op de dag van zijn vlucht naar zijn tante reeds vertelde dat de politie was binnengevallen en zijn documenten en cd had meegenomen (CGVS, gehoor I, p. 7-8). De Raad leest in het gehoorverslag: "Is de politie niet direct gekomen na het incident? Neen, ze zijn enkele dagen later geweest. Ik weet niet wanneer. (...)Hoe weet u dat de politie gekomen is? Moeder heeft het gezegd aan tante. Waarom zei uw moeder dat de politie uw documenten genomen had? De eerste dag dat ik naar tante gegaan ben heb ik haar de toestand uitgelegd en tante praatte met moeder en toen heeft mijn moeder dat gezegd. U zei toch dat de politie enkele dagen later gekomen is? De politie is thuis gekomen dezelfde dag en heeft de documenten meegenomen en de Cd. Moeder heeft dat verteld aan tante, maar ik heb het pas enkele dagen later vernomen." De Raad is van oordeel dat de vragen klaar en duidelijk zijn en dat hetzelfde geldt voor de antwoorden, waaruit blijkt dat verzoeker in het laatste antwoord een poging onderneemt om zijn tegenstrijdige verklaring recht te zetten (gehoorverslag I, p. 8). Dat de commissaris-generaal zich hier vastpint op details is niet ernstig vermits het in deze gaat om een essentieel element in het vluchtrelaas van verzoeker, met name de vraag wanneer de politie, nadat verzoeker en A. werden ontdekt, bij verzoeker thuis zou zijn gekomen.

2.5.2. Ook zijn poging om de tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop hij vernam dat A. vermist was te verschonen, door te stellen dat hij tijdens het gehoor slechts een ruwe schatting maakte kan niet overtuigen aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker dergelijk ingrijpend nieuws kan situeren in de tijd. Het nieuws dat zijn vriend, waarmee hij een jaar een relatie zou hebben gehad en waardoor hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten, vermist is moet immers een zo danige indruk hebben nagelaten dat wel verwacht kan worden dat verzoeker eenduidig kan aangeven of hij dit nieuws vernam een maand na zijn aankomst in België, zijnde begin juni 2009, dan wel twee tot vier maand voor zijn eerste gehoor, zijnde in de periode augustus tot oktober 2009. Waar verzoeker de

tegenstrijdigheden ontkent of stelt dat ze niet dermate fundamenteel zijn dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn verklaringen, wijst de Raad er nog op dat het louter ontkennen of minimaliseren van tegenstrijdigheden en incoherenties niet afdoende is om deze te weerleggen. Bovendien dient bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.5.3. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag bovendien, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen, alsook van de situatie van de personen die dezelfde vervolgingsvrees koesteren. Verzoeker weerlegt nergens dat, ofschoon hij sinds zijn vertrek uit Iran op regelmatige basis telefonische contacten met zijn moeder onderhield en zijn moeder bovendien een goede vriendin is van de moeder van A. en deze beide vrouwen ook regelmatig contact hebben, hij niet weet welke politie bij hem thuis is binnengevallen en zijn documenten heeft meegenomen, of zijn originele shenasnameh nog steeds in handen is van de politie en op welke politiepost het document zou liggen, of zijn moeder intussen bij de politie hierover inlichtingen is gaan inwinnen, of er een juridisch dossier tegen hem werd geopend, of de politie zijn zaak heeft overgemaakt aan de rechtbank en of er reeds een vonnis bij verstek zou zijn uitgesproken.

2.5.4. Ook omtrent zijn onwetendheid over het lot van A., laat hij de motieven onbetwist, met name dat hij niet weet of A. convocaties heeft ontvangen en of de politie ooit bij hem thuis is langs geweest. Verzoeker beperkt zich hieromtrent in zijn verzoekschrift tot de loutere bewering dat hij van zijn moeder vernomen heeft dat er convocaties voor hem zijn toegekomen en dat zij een advocaat onder de arm zou genomen hebben, doch deze beweringen worden met geen enkel begin van bewijs ondersteund. De door verzoeker neergelegde vertaling van een convocatie (stuk 4), waarvan verzoeker nalaat het origineel document neer te leggen, bevat geen vermelding van de feiten waarvoor hij zou zijn geconvoceerd. Daarenboven kan aan documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts objectieve bewijswaarde toegekend worden in de mate een coherent en waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker zijn relatie met A. en de vervolgingsfeiten die daaruit zouden voortvloeien niet aantoon.

2.5.5. Waar verzoeker thans een convocatie indient waarin, volgens de vertaling die in Teheran gebeurde op 10 mei 2010, hij wordt aangemaand zich te melden op 10 mei 2010 bij de “deputy police of judiciary services” wijst de Raad erop dat aan voorgelegde stukken slechts objectieve bewijswaarde wordt toegekend in de mate een coherent en waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt het relaas niet ondersteund door deze convocatie vermits enkel vermeld wordt dat hij zich moet aanmelden, niets meer en niets minder. Wat de reeks foto's van verzoeker in het gezelschap van vrienden betreft is de Raad van oordeel dat daaruit geenszins kan afgeleid worden dat verzoeker in Iran wordt vervolgd door zijn autoriteiten omwille van homoseksuele activiteiten temeer hij zelf verklaarde geen andere homoseksuelen dan A. te kennen in Iran en zijn vrienden niet op de hoogte waren van zijn geaardheid (gehoor 20 april 2010, p. 22).

2.6. Waar verzoeker onder het “kopje” “aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut” poneert dat de commissaris-generaal uiterst hoge eisen stelt, hij zich afvraagt of hij de liefde dan op straat had moeten bedrijven en meedeelt dat de politie op de hoogte is van het feit dat hij een homoseksuele relatie had met A. en A. mogelijks gearresteerd is, en hij hiermee alsnog wil aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) omwille van zijn homoseksuele geaardheid en zijn homoseksuele activiteiten met A. wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vervolging voor homoseksuele activiteiten met A. vanwege de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat aan zijn relaas geen geloof wordt gehecht, en zijn beweerde homoseksuele geaardheid ondermijnd wordt omdat verzoeker niet de minste kennis heeft over homoseksuelen in Iran en de wetgeving ter zake.

De commissaris-generaal wijst op het volgende: *“Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie (Lavat en Mosahegheh) in Iran zeer streng is. Ofwel dient men vier maal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen. Ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn*

die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er minder dan vier getuigen zijn, kunnen deze getuigen vervolgd worden voor laster. Voor homoseksualiteit bepaalt artikel 120 van het strafwetboek dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis eveneens een uitspraak kan doen. Hij moet daarbij wel de bron van zijn kennis specificeren. (...) Bovendien kan er nog op gewezen worden dat bovenstaande bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie (Lavaf en Mosahegheh) in Iran volgens de beschikbare informatie ook zeer strikt toegepast wordt. In de praktijk blijkt dat veroordelingen op basis van artikel 120 in het algemeen niet meer voorkomen vanwege de relatief grote kans dat de bewezen verklaring in cassatie geen stand houdt. U verklaarde dat tot 13/01/1388 (2 april 2009) niemand ooit op de hoogte geweest zou zijn van uw geaardheid, ook uw moeder en vrienden niet, noch van de homoseksuele relaties die u in Iran zou hebben gehad met S.(...) en A.(...) (CGVS 09/12/2009 p.5; CGVS 20/04/2010 p.15, 17, 22). Ook zou niemand volgens u ooit vermoed hebben dat u en A.(...) meer waren dan louter vrienden (CGVS 20/04/2010 p.20). U verklaarde verder nog dat niemand ooit rechtstreeks getuige is geweest van seksueel contact dat u zou hebben gehad met andere mannen (CGVS 20/04/2010 p.21). Gelet op de objectieve informatie over de juridische context voor het uitspreken van de doodstraf in Iran en gelet op uw verklaringen in dit verband is het dus niet aannemelijk dat u tot de doodstraf zou worden veroordeeld. Het enige bewijs van uw seksuele handelingen met een andere man zou de videofilm zijn die u op uw computer aan het bekijken was toen uw stiefvader onverwachts weer thuiskwam (CGVS 20/04/2010 p.21, 25). Uw bewering te kunnen/zullen worden veroordeeld louter op basis van de videobeelden kan niet in overeenstemming worden gebracht met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat een dergelijke video van homoseksuele handelingen geen bewijswaarde heeft voor de rechtbank. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd." (eigen onderlijning). Deze motivering wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ongeacht verzoekers voorgehouden leeftijd van zeventien jaar ten tijde van zijn vlucht uit Iran, beweerde leeftijd die overigens blijkens het attest van de Dienst Voogdij van 15 juni 2009 niet strookt met zijn werkelijke leeftijd, mag van hem enige kennis omtrent de leefwereld van homo's verwacht worden, temeer hij zich, volgens zijn verklaringen, sinds zijn elf/twaalf jaar reeds aangetrokken voelde tot jongens en hij op zijn twaalfde/dertiende reeds seks had met een jongen en hij met deze jongen vaak over homoseksualiteit praatte (CGVS, gehoor II, p. 14). Dat verzoeker geen weet heeft van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Teheran, Iraanse of internationale organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's, en de vervolging van homoseksuelen in Iran, ondermijnt verder zijn bewering homoseksuele activiteiten te hebben gehad in Iran. Zijn verweer dat zijn beperkte kennis te wijten is aan het feit dat hij niet veel mocht uitgaan, kan niet overtuigen vermits verzoeker aangaf dat telkens hij vrij had, hij bij A. langsging, hij soms ook naar de sportclub ging waar A. trainde, en hij soms ook naar een internetcafé of naar het park ging. De vaststelling dat verzoeker ook in België geen homocafés, noch ontmoetingsplaatsen of organisaties voor homo's kent, doet verder twijfelen aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en activiteiten.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker niet in het minst op de hoogte is van de Iraanse wetgeving omtrent homoseksualiteit en de bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van een homoseksuele relatie, zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Dat verzoeker, eens aangekomen in België, geen enkele inspanning ondernomen heeft om via zijn eigen, al dan niet een Iraanse, advocaat of via organisaties voor holebi's meer informatie te bekomen over de evolutie van zijn eigen juridische situatie alsook in het algemeen over de vervolging van holebi's, doet dan ook verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De loutere bewering dat de mensen die hem leren kennen hebben in België van verzoekers geaardheid en zijn liefdesrelatie met een andere jongen in Iran overtuigd zijn, is een bewering die geen enkele objectieve bewijswaarde heeft.

2.7. In de mate enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoekers homoseksuele geaardheid wijst de Raad op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (Thematisch ambtsbericht situatie christenen en homoseksuelen in Iran, mei 2009, p. 18) waaruit onder andere blijkt dat "homoseksuele geaardheid op zich (...) in Iran niet strafbaar (is)", en "in de verslagperiode geen gevallen bekend (zijn) van een actief opsporings- en vervolgingsbeleid ten opzichte van homoseksuele personen, ook wanneer de autoriteiten bekend zijn met hun homoseksuele geaardheid of homoseksuele handelingen". De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat of dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zal lopen louter omwille

van zijn homoseksuele geaardheid. De drie artikelen die verzoeker voorlegt met betrekking tot homoseksualiteit in Iran wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen en vermogen niet de objectieve informatie dienaangaande, waarop de commissaris-generaal steunt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, te weerleggen of te ontkrachten.

2.8. De door verzoeker neergelegde fotokopieën van de shenasnameh van A. en zijn moeder kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen aangezien deze slechts betrekking hebben op de identiteit en nationaliteit van A. en zijn moeder, doch geenszins de waarachtigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten herstellen. Bovendien werden de fotokopieën van de shenasnameh van zijn moeder reeds eerder in de bestreden beslissing neergelegd en werd hieromtrent hetzelfde gemotiveerd door de commissaris-generaal.

2.9. De Raad dient tenslotte vast te stellen dat verzoekers verwijt, met name dat de tolk en de interviewer tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal met zijn verhaal lachten waardoor hij begon te huilen en dit een gebrek aan menselijkheid inhoudt, geen steun vindt in de gehoorverslagen. In de gehoorverslagen, die worden opgesteld door onpartijdige ambtenaars en derhalve de nodige objectiviteit waarborgen, wordt nergens melding gemaakt van een ongepaste reactie vanwege de interviewer of de tolk, noch van het huilen van verzoeker, en ook aan het eind van het gehoor wordt door de advocaat van verzoeker geen enkele opmerking gemaakt. Overigens antwoordt verzoeker bij aanvang van het tweede gehoor op de vraag of hij nog opmerkingen heeft over het vorige gehoor: "*Nee, alles was goed*" (gehoor II, p. 2), zodat zijn voorgehouden kritiek ongefundeerd blijkt te zijn en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS